

ਬੇਲੀ ਰਾਮ ਉਰਫ ਬੇਲੀ ਮੱਲ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਖਜ਼ਾਨਾ ਅਫਸਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਦੁਲਟ ਜੇ

ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ, ਟਿਕਾਊ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਵਰਜਿਆ ਜਾਵੇ।

ਸ੍ਰੀ ਦੁਆਬੀਆ ਨੇ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਸਿੱਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਵਪਾਰ ਜਾਂ ਕਾਲਿੰਗ ਜਾਂ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਜਾਂਚ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਦਾ ਸਾਡਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਜੋ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਹਰ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਖਰਚਾ ਮਿਲੇਗਾ ਅਦਾਲਤ.

ਪੰਡਿਤ, ਜੇ - ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ।

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਦਿੱਲੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਕਮੇਟੀ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਭਗਵਾਨ ਡੀ ਐਸ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1956 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ: 28 -ਡੀ.

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਜ਼ਾਬਤਾ (1908 ਦਾ V) ਧਾਰਾ 9 ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਹਾਊਸ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਿ ਇਸਦੀ ਵਸੂਲੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਕੀ ਸਮਰੱਥ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ (1911 ਦਾ III) ਸੈਕਸ਼ਨ 65 ਅਤੇ 215 ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਕੀ ਦਿੱਲੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਭਾਗ II, ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼, ਅਧਿਆਇ X IV, ਪੈਰਾ 7 ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ, ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ।

ਸੋਨੀਆ, ਅਨੁਵਾਦਕ

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਬੇਦਖਲੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕੋਲ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਬੰਧਤ ਏ ਸੀਟੀ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਬੰਧ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਟੈਕਸ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪੂਰਵ-ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਸਮੱਗਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਥੋਪਣ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਥੋਪਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 215 ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ, ਭਾਗ II, ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾ 7, ਚੈਪਟਰ XIV, ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਡਾਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਰਫ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਣਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 215, ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਅਤੇ ਪੈਰਾ 7 ਵਰਗੇ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼ ਵਰਗੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਟਕਰਾਅ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 215 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੈਰਾ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਹੋਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਬਿਨਾਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾਗਰਿਕ ਦੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਣਚਾਹੇ ਨਤੀਜੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 65 ਵਿੱਚ 'ਦੇਣਾ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ 'ਸੇਵਾ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਧਾਵਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਾਏਗੀ ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਸਿਰਫ ਫਾਰਮ ਦੀ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੰਭੀਰ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ, ਸਾਡੇ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਜੋ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਸਾਰੇ ਪਦਾਰਥਕ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਦੋ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਸੰਭਵ ਹਨ, ਨਾਗਰਿਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲੀਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਂ ਬੇਲੋੜੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ, ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੈਅ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਲਈ ਗਾਰਡ, ਫਿਰ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗਣਰਾਜ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਉਲੰਘਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹਲਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਜਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਅਪੀਲ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੁਦਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇਸ ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਹੰਸ ਰਾਜ, ਸੀਨੀਅਰ ਸਬ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ, ਮਿਤੀ 7 ਜਨਵਰੀ, 1955, ਦੁਆਰਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਲਸ਼ਨ ਰਾਏ ਲੁਥਰਾ, ਸਬ ਜੱਜ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 25 ਮਈ, 1955, ਦੁਆਰਾ ਰੈਗੂਲਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ, 1954, ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡਣਾ.

ਭਾਗਵਤ ਦਿਆਲ, ਵਕੀਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।
ਐਚ.ਐਸ. ਤਿਆਗੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਆ ਜੇ.-ਇਹ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ 1,395-9-6 ਜਾਂ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਘਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ 1951-52 ਅਤੇ 1953 ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਹਾਊਸ-ਟੈਕਸ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਰਕਮ।

ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰੋਹਤਕ ਰੋਡ, ਕਰੋਲ ਬਾਗ 'ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਵਾਰਡ 16, ਮਕਾਨ ਨੰਬਰ 9589/1 ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ 1,395-9-6 ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਸਾਲ 1951-53 ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਹਾਊਸ ਟੈਕਸ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸ ਦੇ ਘਰ 'ਤੇ

ਹਾਊਸ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਉਸੇ ਸਾਲ 1951 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਅਗਲੇ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ 1951-53 ਦੁਆਰਾ ਅਸੈਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਨੂੰ

ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 65 ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ, ਜਿਸ ਦੀ ਕਾਪੀ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 1 ਹੈ ਅਤੇ ਮਿਤੀ 1 ਨਵੰਬਰ, 1950 ਹੈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਸਰਜ਼ ਨੂੰ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ-ਬੀਰਪਾਲ ਸਿੰਘ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ (ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਡੀ. 2) ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਸਟੈਂਪ ਰਜਿਸਟਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ, ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਫੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਲ 1951 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਇਸ ਖੋਜ 'ਤੇ, ਸਾਲ 1952-53 ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਅਵੈਧ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਖੋਜਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਅਤੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਸਵਾਲ ਜੋ ਕਿ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧੀਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਹ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸਾਲ 1951 ਲਈ ਹਾਊਸ ਟੈਕਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੈਅ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਕੋਲ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਜਾਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸੀ, ਧਾਰਾ 215 ਧਾਰਾ (3) ਅਤੇ (4) ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 215 ਧਾਰਾ (1) ਸੀ ਜੋ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਖਰਾਬ ਸੀ। ਜੱਜ ਨੇ ਅੱਗੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਥਿਤ ਨੋਟਿਸ, ਮਿਤੀ 1 ਨਵੰਬਰ, 1950 ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਸ. ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ-ਬੀਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੰਬੋਧਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਕਾਪੀ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਪਤਾ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ D. 1, ਅਤੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪੋਸਟਿੰਗ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ D. 2, ਸਿਰਫ ਪਤੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ M/s ਹੋਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਅਤੇ ਬੀਰਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਦੇਵ ਨਗਰ, ਬਲਾਕ ਨੰਬਰ 10, ਕਰੋਲ ਬਾਗ, ਦਿੱਲੀ। ਮਕਾਨ ਨੰਬਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 1 ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 2 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਪਤਾ ਉਸਦਾ ਜਾਂ ਬੀਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਹੀ ਪਤਾ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਨੇ ਉਕਤ ਨੋਟਿਸ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਥਿਤੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਿਸ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਡੀ. 1, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਜਾਂ ਬੀਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਤੱਕ

145 ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼ [VOL . X I V - (1)
ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਬਨਾਮ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਦੁਆ, ਜੇ

ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸੀਨੀਅਰ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ .

ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਸ਼੍ਰੀ .ਭਗਵਤ ਦਿਆਲ ਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪੋਸਟਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾ 7, ਚੈਪਟਰ 14 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਭਾਗ II ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ , ਸੰਚਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਡਾਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਵਕੀਲ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਹੋ ਕੇ ਹਾਊਸ ਟੈਕਸ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਣਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੋਸਟ. ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 84 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਭਾਗੀ ਅਪੀਲ ਲਈ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪਰ ਨਹੀਂ। ਸੂਟ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 69 ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਫਾਰਮ ਦੀ ਖਰਾਬੀ ਲਈ ਕੋਈ ਟੈਕਸ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ, ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਨਾਮ, ਰਿਹਾਇਸ਼, ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਕਿੱਤੇ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਗਲਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਟੈਕਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਲੈਰੀਕਲ ਗਲਤੀ ਜਾਂ ਫਾਰਮ ਦੇ ਹੋਰ ਨੁਕਸ ਕਾਰਨ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟੈਕਸ ਜਾਂ ਮੁੱਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਸੰਪੱਤੀ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਨਾਮ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਧਾਰਾ 61 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੇ ਚੈਪਟਰ V ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਟੈਕਸਾਂ ਬਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 69 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 86 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸਿਵਾਏ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਸੂਟ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਲਈ ਇੱਕ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਬਾਰ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹੈ।

ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਬਨਾਮ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਦੁਆ, ਜੇ

ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨਾਲ ਨਜ਼ਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 85 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜੋ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਪੀਲਾਂ ਲਈ, ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੇਕਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਪੀਲ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਰਾਜ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਬਨਾਮ ਅਲੂ ਜੈਨਧਾਮ (1), ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਦੇਣਦਾਰੀ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ, ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਣਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਪਾਅ ਇਹ ਮਦਰਾਸ ਲੋਕਲ ਬੋਰਡ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਰਚਾਰਜ ਨਾਲ ਨਜ਼ਿੱਠਣ ਵਾਲਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 6 ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸਦੇ ਤਹਿਤ ਗਲਤ ਸਰਚਾਰਜ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਭਾਗਵਤ ਦਿਆਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਕੇਸ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਹੱਥ ਵਿਚਲੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਏ ਬ੍ਰਿਜ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਸਮਰਥਨ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼, ਐਸ ਕੇ ਸ਼ਾਅ ਐਂਡ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ (2), ਜਿੱਥੇ ਬਿਹਾਰ ਬਿਲਡਿੰਗਜ਼ (ਲੀਜ਼, ਕਿਰਾਏ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ) ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ ਨਾਲ ਨਜ਼ਿੱਠਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਐਕਟ ਨੇ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੌਂਪਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ 'ਤੇ ਕਿ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ। ਇਸ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਗਲਤ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ, ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਦਿੱਲੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਬਨਾਮ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਦੁਆ, ਜੇ

ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਬੋਧਣ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਖਰਾਬ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪੂਰਵ ਸ਼ਰਤ ਅਰਥਾਤ, ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਵੈਧ ਸੇਵਾ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਮਿੰਟਗੁਮਰੀ ਬਨਾਮ ਮਾਸਟਰ ਸੰਤ ਸਿੰਘ (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਮਨੋਰੰਜਕ ਹੈ। ਟੂਟੀਕੋਰਿਨ ਦੀ ਨਗਰ ਕੌਂਸਲ ਬਨਾਮ ਦੱਖਣੀ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ (2) ਵਿੱਚ, ਤੂਟੀਕੋਰਿਨ ਦੀ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। 50 ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨ ਟੈਕਸ ਵਜੋਂ ਦੱਖਣੀ ਭਾਰਤੀ ਰੇਲਵੇ ਕੰਪਨੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੀ ਨੇਗਾਪਟਮ ਵਿਖੇ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ਾ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੰਗ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੁਨਸੀਫ਼ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਮਾਲ ਕਾਜ਼ ਸਾਈਡ 'ਤੇ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੀਤਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਮੁਤਸਾਮੀ ਅਈਅਰ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰਕ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਉਦੋਂ ਚੱਲੇਗਾ ਜਦੋਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਲਗਾਉਣਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗਿਰੀਡੀਹ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਸ਼ ਚੰਦਰ ਮੌਜੂਮਦਾਰ (3) ਦੇ ਚੇਅਰਮੈਨ ਵਿੱਚ, ਬੰਗਾਲ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ, 1884 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 116, III, ਨੂੰ ਨਾ ਲੈਣ ਲਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੀਵਾਨੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ, ਜਿਸਦੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਲ ਸੀ।

ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਬਨਾਮ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਦੁਆ, ਜੇ

ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੋਰ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਨਿਰੀਖਣ ਹਨ, ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਅਰਾਹ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ ਜਤੋਂਦਰ ਚੰਦਰ ਜੈਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (4), ਦ ਬੋਰੋ ਮਿਊਂਸਪੈਲਟੀ ਆਫ ਅਮਲਨੇਰ ਬਨਾਮ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਪਿਨਿੰਗ, ਵੇਵਿੰਗ ਐਂਡ ਮੈਨੂਫੈਕਚਰਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ (1), ਅਤੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਬਨਾਮ ਸਿਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰਘੂ ਨੰਦਨ ਲਾਈ (2), ਪਰ ਫਿਰ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਬੋਪਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰਸ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਟੈਕਸ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਹ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(1) ਏ ਜੇ.ਆਰ. 1940 ਲਾਹੌਰ 377

(2) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 13 ਪਾਗਲ. 78.

(3) ਆਈ.ਐਲ.ਆਰ. 35 ਕੈਲ. 859

(4) ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1946 ਪਟਨਾ 167

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨਿਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਟੈਕਸ 'ਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਸਮੱਗਰੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਬੋਪਣ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਨਾਲ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੋਪਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ. ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਬੇਦਖਲੀ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜਿੱਥੇ ਸਬੰਧਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਸੈਕਟਰੀ ਆਫ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਮਾਸਕ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ (3) ਦੇਖੋ। , ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਵੱਡੂ ਮਲ-ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਮਸੰਦ ਬਨਾਮ ਕੰਟੋਨਮੈਂਟ ਬੋਰਡ, ਜਲੰਧਰ, (4)।

ਸੋਨੀਆ, ਅਨੁਵਾਦਕ

ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਬਨਾਮ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਦੁਆ, ਜੇ

ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 215 ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਦੱਸਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਹੈ। ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਜਿਸਦਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕਦੇ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਾਡੇ ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੁਆਰਾ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਸਨੇ ਨਗਰਪਾਲਿਕਾ ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾ 7, ਚੈਪਟਰ XIV 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਮੁੱਖ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਕਮੇਟੀ, ਭਾਗ II, ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਦਿਸ਼ਾ-ਨਿਰਦੇਸ਼, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਚਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਡਾਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੇਜੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੈਰਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਡਾਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਰਫ਼ ਨੋਟਿਸ ਭੇਜਣਾ ਹੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਾਫੀ ਪਾਲਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਸੇਵਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਪੈਰਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤਾ ਮੁਲਾਂਕਣ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਨੋਟਿਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੂੰ ਰੱਦ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਇਸਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਅਸੈਸਲੇਬਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਭੈੜੇ, ਇਸ ਲਈ ਸਲਾਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਅਨਿਯਮਿਤਤਾ ਜਾਂ ਕੇਵਲ ਰੂਪ ਦਾ ਨੁਕਸ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ ਕਿ ਪਦਾਰਥ ਦਾ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਕੋ ਇਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿਚ ਨਿਰਪੱਖ ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਦੁਆਰਾ, ਨਾ ਕਿ ਨਿਯਮਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ।

ਸੋਨੀਆ, ਅਨੁਵਾਦਕ

ਦਿੱਲੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਬਨਾਮ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਦੁਆ, ਜੇ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਭਾਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਅਫਸੋਸ ਹੈ। ਪੈਰਾ 7, ਜਿਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੈਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਿਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਜਾਂ ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਦਿਸ਼ਾ. ਮੈਂਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੰਕਲਨ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਧਾਰਾ 215, ਪੰਜਾਬ ਮਿਉਂਸਪਲ ਐਕਟ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਵਰਗੇ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਧਾਨਿਕ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਟਕਰਾਅ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾ 7, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 215 ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਪੈਰਾ 7 ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਟੈਕਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਣਚਾਹੇ ਨਤੀਜੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਦਾ. ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਮੈਂਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਅਤੇ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਕਹੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਨੇ ਮੈਂਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।

ਸੋਨੀਆ, ਅਨੁਵਾਦਕ

ਦਿੱਲੀ ਮਿਊਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਬਨਾਮ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਦੁਆ, ਜੇ

ਫਿਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 65 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਨੁਸਾਰ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੂਰਵ ਸ਼ਰਤ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ 'ਦੇਣਾ' ਤੋਂ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਭਾਗ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਮਦਦਗਾਰ ਹੋਵੇਗਾ:

"65. (1) ਕਮੇਟੀ ਅਜਿਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸੂਚੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਇੱਕ ਸਮੇਂ ਦਾ ਜਨਤਕ ਨੋਟਿਸ ਦੇਵੇਗੀ, ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ, ਜਾਂ ਇਸਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇਵੇਗਾ।

(2) ਮੁਲਾਂਕਣ 'ਤੇ ਸਾਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜ਼ਬਾਨੀ ਜਾਂ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ 'ਦੇਣਾ' ਦਾ ਅਰਥ 'ਸੇਵਾ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੁਝਾਈ ਗਈ ਵਿਆਖਿਆ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਧਾਵਾ ਜਾਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦੀ ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ। ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਸਿਰਫ ਰੂਪ ਦੀ ਇੱਕ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੰਭੀਰ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਮਿਊਂਸਪਲ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂ ਬਿਨਾਂ ਝਿਜਕ ਇਸ ਵਿਵਾਦ 'ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਸਾਡੇ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਜੋ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਭੌਤਿਕ ਵੇਰਵੇ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਨਾਗਰਿਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦੋ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਸੰਭਵ ਹਨ, ਇੱਕ ਨੂੰ, ਕੁਝ ਨਿਗਰਾਨੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਅਪਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਧੀਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲੀਏ ਦੀ ਉਗਰਾਹੀ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜੀ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ, ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਇੱਕ ਨਾਗਰਿਕ ਲਈ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ

ਸੋਨੀਆ, ਅਨੁਵਾਦਕ

ਦਿੱਲੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਬਨਾਮ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਦੁਆ, ਜੋ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਗਣਰਾਜ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਉਲੰਘਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰੋ ਜਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਭਾਗਵਤ ਦਿਆਲ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇਕੱਠੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਬਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਸਿੱਖ ਜਾਵੇ ਐਡ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸਹੀ ਸਨ, ਇਹ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਇਸ ਗਣਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜੋ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ. ਅਜਿਹੇ ਨਤੀਜੇ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਸ ਗਣਰਾਜ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ.

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਸੋਨੀਆ, ਅਨੁਵਾਦਕ